

Αχ, πως χτυπάει κι αναφτεράει
τούτ' η καρδιά καμιά φορά
τώρα στα γεροντάματα....

Κάπως έτσι το λέει Ο Μαλακάσης
σε κείνο το ποιήμα τ' όμορφο....

Με το φίλο Γιώργο τα λέγαμε χτες
βράδυ στο τηλέφωνο και θυμηθήκαμε
τη ζωή στην παροιμία σε άλλους και-
ρούς...

Φθίνουμε μου έλεγε σαν παροιμία,
δεν έχουμε τη δράση άλλων καιρών.

Σαν παροιμία, γιατί δράση και ζωή
υπάρχει, κυκλοφορεί στους δρόμους.
Οι νέοι πάντα έχουν τη ζωντάνια της
νιότης. Σαν παροιμία φθίνουμε.

Και θυμηθήκαμε πρόσωπα και γεγο-
νότα του χτες. Τη δράση του δικού μας
καιρού.

Τη Βέμπο που τραγουδούσε στο Δη-
μαρχείο του Σύνδεν, καθώς κι ο Γού-
ναρης, αξέχαστες φωνές και μελωδί-
ες. Κοντά τους, δίπλα και ισάξια φω-
νή, η δική μας Φωφώ, η Φώφη Τζέιμς
Δημήτρη, η αγαπημένη ραδιοφωνική
φωνή που μας έδινε ιδιαίτερη χαρά
στη δίψα για ελληνικά εκείνου του
καιρού.

Θυμηθήκαμε τον γραφικό τύπο τον
κυρ-Γιαννάκη το Φακή, έναν κοσμο-
πολίτη, πολύγλωσσο και πολύγνωρο
που βρέθηκε στα γηρατειά του σε τού-
τη την άκρη του κόσμου, σαν ψάρι που
έχασε τα νερά του.

Το μπαρμπα Γρίβα που κυριάρχησε
στην παροικιακή ζωή.

Τα θεατρικά του Μαντουρίδη, τις
διαλέξεις της Ελληνικής Λέσχης που

οργάνωνε ο Παΐζης, Τα ταξίδια του
«Πατρίς», τη χαρά των πρωτοειδομέ-
νων λιμανιών.

Θυμηθήκαμε τη νιότη μας, τον εν-
θουσιασμό και την ελπίδα που οδη-
γούσαν τα βήματά μας.

Και είμαστε ενωμένοι, ακόμα κι ό-
ταν έχουμε διαφορές. Ακριβώς γιατί
είμαστε ενωμένοι, «δικοί», γι' αυτό τις
έχουμε. Γιατί αν δεν νιώθαμε δικοί
δεν θα μας ενδιέφερε η όποια ανωμα-
λία. Για τον ξένο δεν ενδιαφέρει.

Και τώρα βλέπουμε πως πέρασαν τα
χρόνια και...λιγοστεύουμε. γιατί δεν
έχουμε συνέχεια, δεν έχουμε καινού-
ριο αίμα και η επίδραση του περιβάλ-
λοντος μας αποξενώνει από τις ρίζες.

Μας μένει η χαρά να βλέπουμε τη
μάννα πατρίδα να προοδεύει κι από
φτωχούλα να είναι μέσα στην Ευρώ-
πη, Συνεταίρος,

Κι εμείς να βλέπουμε την αμοιβή
του αγώνα μας, τις όποιες ανέσεις και
χαρές στα γηρατειά μας.

Υστερόγραφο. Αυτά δεν τα μιλήσα-
με με το φίλο Χατζηβασίλη (ή το θέ-
λεις σκέτο Γιώργο;) τα περί γηρα-
τειών. Αυτός ακόμα ζωηρός κι αγέρα-
στος και αφοσιωμένος στην προσφο-
ρά, που την έχει αναγάγει σε αποστο-
λή. Να είμαστε καλά, έχουμε ζήσει
μια ζωή σ' αυτή την όμορφη ελληνική
Παροιμία. Και έχουμε τις αναμνήσεις
να μας απολοχαϊδεύουν καθώς περ-
νούν τα χρόνια.

Γρηγ. Χρονόπουλος

Αχ, πως χτυπάει κι αναφτεράει τούτ' η καρδιά καμιά φορά τώρα στα γεροντάματα...

Ιστορία της Παροικίας μας. είναι ι-
στορία, έχουμε γράψει και γράφουμε
την ιστορία του Ελληνισμού της Αυ-
στραλίας.

Έχουμε δράση και επιτεύξεις ζη-
λευτές και δημιουργίες που δεν τις έ-
χει άλλη εθνικότητα σ' αυτή τη χώρα.

Ήρθαμε με δύσκολους καιρούς, α-
φήσαμε την πατρίδα καταστραμμένη
από πολέμους ξένους και δικούς.

Ριζώσαμε σ' αυτή τη γη, είμαστε κοι-
νωνία, δική μας κοινωνία, ανεξάρτη-
τη. Μια κοινωνία με επιτεύξεις σημα-
ντικές σε αναλογία με τις συνθήκες.

Στης μοναξιάς τον παλμό Αναμνήσεις πόνου και συμφοράς

Της ζωής μου χρυσέ θησαυρέ
των ονείρων μου αγγελοῦδι
κάποτε, της νιότης τον μπαξε
ερωτικό γράφαμε τραγούδι.

Ζούσα μόνο για σένα
κοινό, είχαμε μυστικό
άπονα τα σάρωσαν τα ξένα
τα θυμάμαι και νοιώθω καημό.

Η μορφή σου γυρίζει κοντά μου
παλιές θυμίζει στιγμές
έφυγες, έκλεψες τη χαρά μου
φάντασμα, έγινε το χτες.

Η νύχτα βαριά και πονεμένη
νωρίς το σκοτάδι πυκνό
η καρδιά μου για χρόνια
πληγωμένη
ο χρόνος έσβησε ένα σ' αγαπώ.

Χρόνια γυρίζω να σε βρω
ίσως και σ' απαντήσω
βαριά τη ζωή μου ζω
και πριν τα μάτια κλείσω.

Γονατιστός στις Παναγιάς
το κοιμητήρι
λιβάνι ανάβω και κερί
λάδι γεμίζω το ποτήρι
κουρασμένο με βρίσκει η αυγή.

Αργά προβάλλει η ανατολή
αγνάντια, πέλαγα μανιασμένα
χωρίς νόημα, πια η ζωή
άπονα, καταραμένα ξένα.

Της τύχης τα γραμμένα
ήρεμο λιμάνι ζητώ
έλεγες γεννήθηκες για μένα
όνειρο ήταν, έφυγε αυτό.

Τις μάγισσες τα βράδια ρωτώ
εκεί κάποτε μαζί
το κύμα, πέφτει μανιακό
τίποτα, πια δεν ζει.

Αγέρας σηκώνεται δυνατός
τη σκέψη μου ταράζει
άγριος, γίνεται ο γυαλός
και η καρδιά σπαράζει.

Τα δάκρυα τρέχουνε καντά
θολώνει η ματιά μου
λίγα της νύχτας τα πουλιά
στερνή παρηγοριά μου.

Την μάννα μου αναζητώ
που χρόνια έχει φύγει
ρήμωσε πια το πατρικό
στέγνωσε το κονδύλι.

Λόγγωσε η στράτα η παλιά
ουρλιάζουν τα αγρίμια
σάπισαν του φράχτη τα κλαδιά
στάχτη γίνανε και συντρίμια.

Γονατιστός κοιτώ τον ουρανό
και κάνω το σταυρό μου
παίρνω το δρόμο τον παλιό
γυρνώ στο σπιτικό μου.

**Με ιδιαίτερη τιμή
Από Ι.Γ. Βασιλείου**